

αὐτοῦ ἦτο πολλά τεταραγμένος, τὸν ἠρώτησε τί τρέχει. Ὁ πρόεδρος ἐδιηγήθη τὰ συμβεβηκότα, καὶ εἶπεν ὅτι εἶχε καύσειν τὰ χαρτία του, καὶ διορίσειν μίαν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν νὰ ἦναι ἐτοίμη εἰς τὰς τρεῖς ὥρας τὸ πρωῖ, ὥστε νὰ φύγη τὸ γρηγορότερον ἐκ πόλεως, ὅπου ὀλίγα λεπτά ἂν ἠργοποροῦσεν, ἠμπορεῖ νὰ χάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν. Ὁ Λόρδος Κεστερφεϊλδίου ἤκουσεν ἀτάραχος ὅλα ταῦτα, ἔπειτα δὲ εἶπε· Ἐὰν λόγιά σου εἶναι θαυμάσια, ἀγαπητέ μου πρόεδρε· ἀλλ' ἄς καθίσωμεν, σὲ παρακαλῶ, νὰ ἐξετάσωμεν τὸ συμβεβηκὸς αὐτὸ κατὰ βάθος, καὶ μὲ ἀτάραχον κεφαλὴν.— Ἄστειζέσαι, εἶπεν ὁ πρόεδρος· πῶς δύναται ἡ κεφαλὴ νὰ ἦναι ἀτάραχος, ὅταν κρέμεται ἀπὸ μίαν κλωστήν;— Ἄλλὰ, εἶπεν ὁ Λόρδος, ποῖος τάχα εἶναι αὐτός, ὅστις τόσον γενναίως ἐκινδύνευσε διὰ τὴν ἰδικὴν σου σωτηρίαν; Τοῦτο δύσκολα χωρεῖ εἰς τὸν νοῦν· Γάλλος ἐνδεχόμενον νὰ ἦναι· ἀλλ' ὁ πατριωτισμὸς δὲν παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ τρέχωσιν εἰς κινδύνους ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, μάλιστα διὰ χάριν ἀγνώστου ὑποκειμένου. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φίλος σου δὲν ἦτον;— Ὁχι!— Ἦτο πτωχικὰ ἐνδυμένος;— Ναι, πολὺ πτωχικὰ.— Σοῦ ἐζήτησεν ἀργύριον;— Ὁχι, τίποτε.— Καλὲ τί λέγεις, αὐτὸ εἶναι ἀκόμη πλέον παράδοξον· ἀλλὰ ποῦ τὰ ἔμαθεν αὐτὰ ὅλα, ὅσα σὲ εἶπεν;— Ὡ! δὲν ἐξεύρω διόλου· ἴσως ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἐξεταστάς.— Ἄ, μὴ το φαντάζεσαι, εἶπεν ὁ Λόρδος· αἱ πράξεις τῆς βουλῆς αὐτῆς εἶναι μυστικώταται· καὶ πῶς ἤθελε ποτὲ τὰς γνωρίσειν ἐν τοιοῦτον ὑποκειμένον;— Ἰσως εἶναι εἰς τῶν κατασκόπων αὐτῆς, ἀπεκρίθη ὁ πρόεδρος.— Ἰσως καὶ δὲν εἶναι, εἶπεν ὁ Λόρδος· ἐμπορεῖ ποτὲ ξένος νὰ ἦναι κατάσκοπος, καὶ ὁ κατάσκοπος αὐτὸς νὰ ἦναι ὡς ψωμοζήτητης ἐνδυμένος, ἐνῶ ἐνασχολεῖται εἰς ὑπόβρυγμα, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώνεται καλά; Γίνεται ποτὲ ὁ κατάσκοπος αὐτὸς νὰ προδώσῃ τοὺς δεσπότης του εἰς σέ, καὶ νὰ κινδυνεύσῃ νὰ πνιγῇ, μόνον διὰ νὰ κάμῃ καλὸν εἰς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον κὰν δὲν γνωρίζει; Μὴ φαντάζεσαι τοιαῦτα ἀλλ' ἀντ' ἄλλων παιγνιδίων εἶναι, φίλε μου, σὲ βεβαιῶ.— Τί τάχα; τί λέγεις ἐσύ;— Νὰ σκεφθῶ ὀλίγον, ἀπεκρίθη ὁ Λόρδος.

Πολλὴν ὥραν ἐσχότιζε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὁ πρόεδρος· ἀκόμη, μ' ὄλον τοῦτο, ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγη ἀμέσως. Τελευταῖον ὁ Λόρδος Κεστερφεϊλδίου, ἐνῶ ἐπεριπάτει εἰς τὸ οἶκημα, βυθισμένος, κατὰ τὸ φαινόμενον, εἰς σπουδαίαν μελέτην, ἐστάθη, καὶ, ἐπιστηρίζας τὸ μέτωπον εἰς τὴν χεῖρα, ὡς νὰ τοῦ εἶχεν ἐλθεῖν εἰς τὴν κεφαλὴν αἰφνιδίως τις διαλογισμὸς,

εἶπε, μὲ πολλὴν σοβαρότητα, Ἐπρόεδρε, ἀκυσέ μου· ἰδέα τις μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν τὴν στιγμὴν ταύτην. Ναι! ἐκεῖνος βέβαια ἦτο· δὲν μένει ἀμφιβολία!— Ποῖος; εἶπεν ὁ πρόεδρος· ἂν ἐξεύρης ποῖος, εἰπέ με, σὲ παρακαλῶ, γρηγορα.— Ὡ! ναι, ἀπεκρίθη· τὸν γνωρίζω κάλλιστα· ἐστάθη ὑπὸ τινος Ἀγγλοῦ, τοῦ Λόρδου Κεστερφεϊλδίου, ὅστις ἤθελε νὰ σὲ ἀποδείξῃ ἐκ πείρας, ὅτι μία οὐγγία κοινότης ἀξίζει ἐν καντάριον εὐφρίας.— Ὁ πρόεδρος ὁμως ἐπειράχθη, καὶ δὲν τοῦ ἐσυγχώρησε ποτὲ διὰ τὸν ἀστεῖσμόν τοῦτον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ.

ΤΕΣΣΑΡΑ μεγάλα ἐπιχειρήματα ὑπάρχουν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῶν Γραφῶν. Τὸ πρῶτον εἶναι τὰ ἱστοροῦμενα θαύματα.—τὸ δεύτερον, αἱ προφητεῖαι.—τὸ τρίτον, τῆς διδασκαλίας ἡ ἀγαθότης.—τὸ τέταρτον, ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ τοῦ συγγραφέως. Τὰ θαύματα προέχονται ἀπὸ τὴν θεῖαν δύναμιν· αἱ προφητεῖαι ἀπὸ τὸν θεῖον νοῦν· τῆς διδασκαλίας τὸ ἐξαίρετον ἀπὸ θεῖαν ἀγαθοσύνην· καὶ ὁ τοῦ συγγραφέως ἠθικὸς χαρακτήρ ἀπὸ θεῖαν καθαρότητα. Οὕτω ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι κτισμένος ἐπάνω εἰς τὰς τέσσαρας ταύτας ἀμετακινήτους στήλας, τὴν δύναμιν, τὸν νοῦν, τὴν ἀγαθοσύνην, καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ Θεοῦ.

Τὰς Γραφὰς πρέπει νὰ ἐπενόησαν καλοὶ ἄνθρωποι ἢ ἄγγελοι, κακοὶ ἄνθρωποι ἢ διάβολοι, ἢ ὁ Θεός. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς ἐπενόησαν καλοὶ ἄνθρωποι ἢ ἄγγελοι, διότι βέβαια οἱ τοιοῦτοι δὲν ἤθελαν ψεύδεσθαι ὅσον καιρὸν τὰς ἔγραψαν, λέγοντες, Ἐὰν λέγει Κύριος, ἐνῶ τὰ ἐγενουσαν αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς ἐπενόησαν κακοὶ ἄνθρωποι ἢ διάβολοι, διότι αὐτοὶ δὲν ἤθελαν κάμειν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐντέλλεται πᾶν χρέος, ἀπαγορεύει πᾶσαν ἁμαρτίαν, καὶ καταδικάζει τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς αἰώνιον κόλασιν. Ἄρα, πᾶσα Γραφή θεόπνευστος.

ΕΥΦΡΑΙΝΟΥ, νεανίσκε, εἰς τὴν ἡβλικὴν ἡλικίαν σου, καὶ ἡ καρδιά σου ἄς σὲ χαροποιῇ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός σου, καὶ περιπάτει κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας σου, καὶ κατὰ τὴν ὄρασιν τῶν ὀφθαλμῶν σου· πλὴν ἐξεύρε, ὅτι δι' ὅλα ταῦτα ὁ Θεὸς θέλει σὲ φέρειν εἰς κρίσιν. Ὅθεν ἀφαίρεσε τὸν θυμὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν σου, καὶ ἀπομάκρυνε τὴν πονηρίαν ἀπὸ τὴν σάρκα σου· διότι ἡ νεότης καὶ ἡ ἡβλικὴ ἡλικία εἶναι ματαιότης.—ΣΟΛΟΜΩΝ.